Написав Олена Бойчук
Неділя, 23 травня 2010, 11:23

Повільно сповзає сльоза по щоці,
Густа і солона, німа і безсила.
Душа ніби марить в тривожному сні -
Куди ж це поділися крила?

Пройшли над душею безжальні дощі,
Обшарпані вітром блакитні вітрила,
І сльози повзуть як нудні сірі дні,
Бо крила я десь загубила.

А де їх шукати? В холодному світі?
В свинцевих очах нечутливих людей?
У світі лукавства, де ми незігріті
Шукаємо щастя і щирих очей?

А де їх шукати? До неба далеко,
Бо душу тримають в неволі гріхи,
А я так хотіла, як вільний лелека,
Піднятись з землі і небес досягти.

Душа моя плаче, бо хоче до Бога,
Бо спрагнена правди, надії й, краси,
Чекає, схилившись, Його допомоги
І тихо шепоче до Нього: «Прости…»